при
разсекъ въ страна долу,

—Не, отговори орелъ-тъ, азъ немогъ
пѣсень, що-то азъ рѣдко сѣтивамъ
земя-тъ. Азъ всѣ гледамъ по си по
ки-тѣ скали и на старо-тѣ дѣбове, колко
мога по дасеть отъ слънцу-то скоро да
го разведа. Азъ несма да ти попѣ
пѣсень, що-то азъ никога не пѣтъ на земя-
Азъ се подигамъ високо, високо и слу
пѣсни ти чуда само едно вѣчно слѣнце.

Исчезъ силно-то разлеване на
ле-тѣ си орелъ-тъ гордо се подигна къ
небе-то и се загуби отъ очитѣ му.

на нагоре

—Лебедь! Лебедь! кажи ли въ стра
по земя-тъ, попѣй ли пѣсень!

—Не, отговори лебедь-тъ, азъ нем
ли пѣсни въ стада по земя-тъ. С
плавамъ вѣчно по водѣ-то чиста и пр
гладна между земенія чувствителенъ.
Гледамъ слѣнце-то огрѣва водѣ-то и тая отъ
щи страна розова азъ посрѣщамъ и
добрутро! Азъ пѣсни да ти попѣ
пѣсень: азъ ще пѣтъ само кога сѣнце да
умирамъ.... И лебедъ се хвърли и
по водуна блестѣща бѣлѣщ
слънчрие.

дѣ д'са прибера.

Но ей хвръна сива една пръчка, по
тъ се редъ пробореца и хвана на умрѣлъ
пречка.

—Добре дошло, сиваче, благодарат